עותק לפרסום – הושחרו פרטים מזהים של אנשים פרטיים לשם הגנה על פרטיותם.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 22847-11-21 [redacted] נ' [redacted]

תיק חיצוני:

לפני כבוד השופטת הדס שכטר ישראלי

התובע [redacted]

נגד

הנתבע [redacted]

ספרות:

יהושע ויסמן דיני קניין

חקיקה שאוזכרה:

פקודת השותפויות [נוסח חדש], תשל"ה-1975: סע' 1(א), 34 (6)

חוק החברות, תשנ"ט-1999: סע' 1

פסק דין

לפניי תביעה כספית בסך של 1,039,509 ₪.

<u>טענות התובע</u>

1. לפי כתב התביעה שהוגש בתאריך 09/11/21, התובע הוא אזרח ישראלי המתגורר בשנים האחרונות בארה"ב, ועוסק בין היתר, בשיווק וייצוא מזון לבעלי חיים מישראל למדינות שונות בעולם, ובהן ניגריה (להלן: "[redacted]") ואילו הנתבע הוא אזרח ישראלי העוסק בתחום האלומיניום בניגריה (להלן: "[redacted]").

2. לטענתו של [redacted] בשנת 2007 או בסמוך לכך, החלו הצדדים לפעול במשותף לשיווק והפצת מזון דגים בניגריה תחת המותג Multifeed באמצעות מספר חברות זרות, שאינן צד להליך דנן.

3. לגרסתו, בחודש 05/2016 נערך בין הצדדים מסמך המסדיר את סיום פעילותם המשותפת (להלן: "**ההסכם**")[1].

[1] תוכן ההסכם הוטבע כחלק מסעיף 21 לכתב התביעה.

ואלו ההסכמות שהושגו במסגרתו, כמצוטט מתוך פסק הדין שניתן בטען הביניים, כפי הגדרתו להלן[2]:

"1. חלוקת הכספים המגיעים מצמח, הנמצאים בחשבונות בקפריסין ובחשבונות בניגריה - 50% לכל צד.

2. מלאי בדרך יירכש על ידי [redacted].

3. [redacted] תוציא דו"ח חברה.

4. ציוד בניגריה ייקנה על פי הערכת שווי על ידי [redacted].

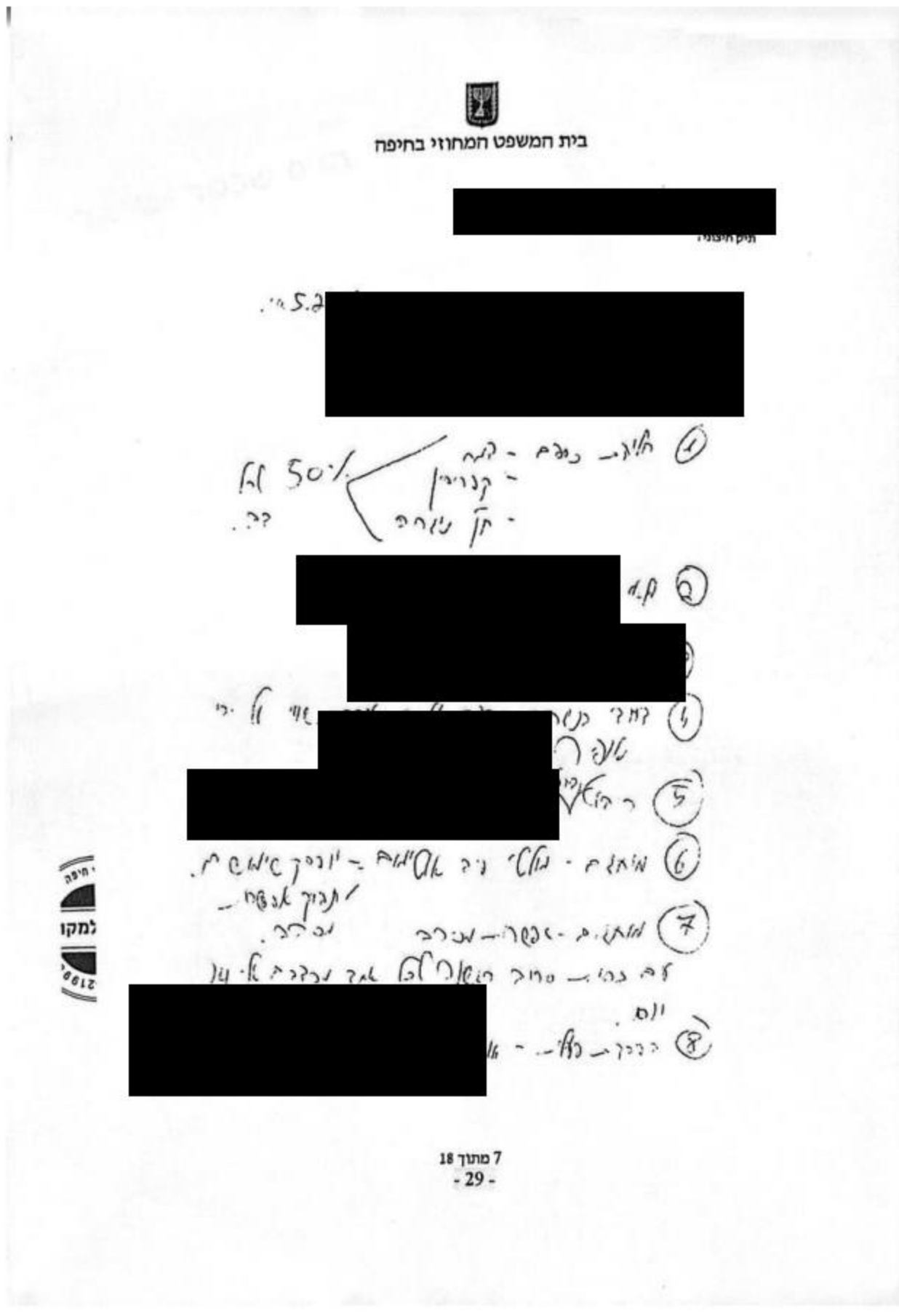
5. ריהוט וציוד בבית – [redacted].

6. מותגים – מולטיפיד אוטימום – יופסק שימושם ותיבדק אפשרות מכירה.

7. מותגים – אפשרות מכירה עם זכות סירוב ראשונה לכל אחד מהצדדים של 14 יום.

8. הפסקת פעילות – 30.6.16".

לה
לן,
לש
ם
הנו
חו
ת
הע
תק
מה
הס
כם
:

[2] פסק הדין בטען הביניים, עמ' 8 ש' 1-10.

4. מאז המועד בו נערך ההסכם התנהלו בעניינם מספר הליכים בערכאות השונות, במדינות שונות, ובהם:

- ת"א 4781-11-16 (שלום חיפה) [redacted] **נ'** [redacted], שנפתח בביהמ"ש המחוזי בחיפה שם נדון הוא לפני כב' השופט אברהים בולוס[3], בהמשך הועבר לביהמ"ש השלום לפני כב' השופט אהרון שדה - ונמחק בסופו של יום בפסק דין מתאריך 14/09/20[4] (להלן: "**תביעת** [redacted]").
- ת"א 26829-04-17 (מחי' חיפה) **Bartal Investments L.T.D נ' צמח תערובות** אשר הסתיים בהסדר גישור שאושר בפסק דין ביום 12/11/19 (כב' השופט רניאל), במסגרתו הוסכם, בין היתר, כי התביעה שם תמחק.
- ה"פ (מחי' חיפה) 63006-03-19 **צמח תערובות אגש"ח בע"מ נ'** [redacted] (8.1.2020) – להלן: "**טען הביניים**";
- ת"א (מחי' חיפה) 59598-12-19 [redacted] **נ'** [redacted] (24.5.2021) – להלן: "**תביעת** [redacted]".

לטענת התובע, העילות והסעדים בתיק זה מבוססות על הפרשנות אותה נותן [redacted] להכרעות בתי המשפט בהליכים דלעיל, לפיהן, כך לדידו, קמה לו זכות תביעה אישית כנגד [redacted] שעה שהאחרון הפר את ההסכם[5], ויש לחלק באופן שווה בין הצדדים את נכסיה וכספיה של השותפות.

5. תפורטנה להלן טענותיו של [redacted] כנגד [redacted] בתביעה דנן:

- **מכולות מזון דגים**

התובע טוען כי הנתבע נטל 10 מכולות בהן תערובות מזון דגים שנרכשו על ידי השותפות בעלות של 278,169.38 דולר ארה"ב (להלן: "**המכולות**"). לדבריו, הנתבע שחרר את המכולות מהנמל בניגריה על דעת עצמו, מכר את תכולתן וסירב להעביר

[3] עמ' 15 לעיקרי הטיעון מטעם הנתבע.
[4] פסק הדין צורף כנספח 3 לכתב התביעה.
[5] סעיף 13 לסיכומיו העיקריים של התובע מיום 14/04/26.

לתובע את חלקו במחיר המכולות. לפיכך, עותר הוא לחייב את הנתבע לשלם לידיו את מחצית עלות המכולות בסך 139,084.68 דולר ארה"ב.

- **מכתבי אשראי**

לטענת [redacted] במועד סיום השותפות נותרו שני מכתבי אשראי בנקאי פתוחים של השותפות בסכום כולל של 69,700 דולר ארה"ב, אשר הועברו לחשבונו של הנתבע בקפריסין. התובע דורש מהנתבע לשלם לו את חלקו, מחצית הסכום, העומד על 34,850 דולר ארה"ב. לגרסתו, קיים מכתב אשראי נוסף בשווי 60,000 דולר ארה"ב אשר גורלו אינו ידוע לתובע, ומכתב זה האחרון אינו חלק מהתובענה דנן.

- **יריעות ושקי התערובת**

לטענת התובע, בסיום השותפות נותר בידי חברת צמח תערובות אגש"ח בע"מ (להלן: "**צמח תערובות**") מלאי יריעות שקים בשווי 84,150 דולר ארה"ב שנרכשו עבור השותפות. לשיטתו, נטל הנתבע את מלאי השקים ביום 27.5.2020, והאחרון מנע מהתובע את חלקו בשווים. אשר על כן, מבקש התובע לחייב את הנתבע לשלם את חלקו בשווי המלאי כאמור, בסך 42,075 דולר ארה"ב.

- **שכר עובדי השותפות**

התובע טוען כי הנתבע סירב לשלם הן את שכר העובדים בחודש האחרון לפעילות (06/16), והן את פיצויי הפיטורין למנהל העבודה הישראלי, מר [redacted] (להלן: "[redacted]"), בסך כולל של 80,330 דולר (מבלי שבוצעה הפרדה מפורשת בין רכיב השכר לרכיב הפיצויים). לגרסתו, נשא הוא לבדו בתשלומים אלו, וזכאי הוא אפוא לקבל מהנתבע החזר מחצית הסכומים ששילם, בסך 40,165 דולר ארה"ב.

- **ציוד משרדי, ריהוט וכלי-רכב**

לטענת התובע, השותפות החזיקה בניגריה ציוד משרדי, ריהוט, ושלושה כלי רכב, שערכם הכולל עומד על 35,928 דולר. התובע טוען כי ציוד זה נותר בידי הנתבע ועובדיו, ולשיטתו זכאי הוא למחצית שוויים, בסך של 17,964 דולר ארה"ב.

- **שכר ניהול**

לדברי התובע, בהתאם לסיכום בין הצדדים, שכרו החודשי בגין ניהול השותפות עמד על 15,000 דולר ארה"ב ולשיטתו, לאחר שנחתם הסכם הפסקת הפעילות סירב הנתבע להעביר לו את שכרו עבור החודשים מאי ויוני 2016, בסך כולל של 30,000$. התובע דורש במסגרת ההתחשבנות סך של 15,000 דולר ארה"ב, המהווה מחצית מהסכום הכולל.

על יסוד טענותיו דלעיל, עותר [redacted] לחייב את [redacted] לשלם לו, לפי חישוביו, סך כולל של 296,759.68 דולר ארה"ב. סכום זה כולל, לדידו של התובע, הפרשי ריבית והצמדה מחודש 06/16 ועד למועד הגשת התובענה, ועומד הוא בשקלים, לשיטתו, על סך של 1,039,509 ₪, לפי שער של 1$= 3.2 ₪.

<u>טענות הנתבע</u>

6. בהתייחס למארג העסקי טוען הנתבע כי בין הצדדים קיימת שותפות שווה בבעלות בחברות, אך אין זאת שותפות אישית בין הצדדים.

לשיטתו, הפעילות המשותפת נערכה במסגרת חֲבָרוֹת, וקביעות חלוטות בהליכים שונים שנתבררו והוכרעו תומכות בטענותיו. לכן, כך סבור הוא, משעה שעל הצדדים חלים דיני החברות, אין בידי [redacted] להגיש את תביעתו באופן אישי כנגד [redacted] ללא הרמת מסך ההתאגדות, ובהעדר כל טענה להרמת מסך בכתב התביעה – דינה להידחות.

לדברי [redacted] חלק מהסעדים הנתבעים, כגון שכר ופיצויי פיטורים, נתונים באופן בלעדי לסמכותו הענייינית של בית הדין לעבודה, וסבור הוא כי יש להורות על מחיקתם.

לגרסתו, יש לדחות את התביעה בגין העדר עילה באשר לכל אחד מרכיבי התביעה לגביהם לא תוכח חבותו האישית. לדבריו, אם לתובע טענות לעניין נכסי החברות, עליו לתבוע את החברות בניגריה, תחת החוק הניגרי, ולפני הפורום הנאות במדינת ניגריה שם התאגדו ופעלו החברות המשותפות.

הנתבע מכחיש את הסכומים מושא התובענה לגופם, כמו גם את חבותו לשלמם, וטוען כי התובע דורש את השבת הסכומים בגין התחייבויות או רכוש שאינם ולא היו בידי הנתבע, אגב ביצוע "קיזוזי" כספים שלא כדין בין הנתבע כבעל מניות לבין כספים בחברות שונות, במדינות שונות ובבעלות שונה, עליהן חלים דיני תאגידים אחרים, וסעיפי מיסוי שונים.

[redacted] מדגיש, כי התובע הוא אשר נקט בפעולות חד צדדיות "המדמות יותר פעילות של ארגוני פשיעה", כלשונו[6], אותן ביצע הוא כחודש לפני הפסקת הפעילות. לגרסתו, התובע שלח דואר אלקטרוני ל[redacted] עם הוראות ל"ניקוי משרדים" ו"שינוי סיסמאות הבנק" כדי למנוע העברת מידע לנתבע, ובזז, כך לדבריו, את רכוש החברות והפר את ההסכם.

בהתייחסות פרטנית לטענות התובע בכתב התביעה, טוען הנתבע כדלקמן:

- **מכולות**

הנתבע טוען שהמכולות הגיעו לניגריה ושוחררו בהסכמת התובע לחברת "בשן ניגריה", אחת מהחברות המשותפות לצדדים.

[6] סעיף 24 לכתב ההגנה.

לדבריו, תכולתן של המכולות נמכרה באמצעות צד ג' על דעתו של התובע, וזאת כדי להקטין נזק אפשרי עקב חשש לתפוגת תוקף הסחורה. הנתבע הדגיש כי הוא נכון לתת את הסכמתו להגשת תביעה כנגד אותו צד שלישי לצורך גביית התמורות בשם בשן ניגריה.

- **מכתבי אשראי**

הנתבע מאשר שבסיום הפעילות המשותפת בין הצדדים היו מכתבי אשראי פתוחים לזכות החברות, והוא פעל במאמץ רב ובליווי יועצים בניגריה לחלץ את תמורתם. הנתבע דורש לקזז את ההוצאות ששילם ליועצים השונים בסך כולל של 142,584 ש"ח, ולקבוע שכר ראוי לפעילותו זו בסך 51,720 ש"ח.

- **יריעות ושקי התערובת**

הנתבע טוען כי נטל שקים ויריעות תערובת מצמח תערובות על מנת להקטין את הנזק בהמשך אחסונם אצל האחרונה, מאחר וגבתה דמי אחסון, וכי התובע עצמו טען בעבר שהשקים אינם שמישים לאחר שנה.

[redacted] מאשר כי השקים מאוחסנים במשקו החקלאי במושב [redacted] עבור החברה הקפריסאית, ברטל קפריסין, מכוח הכרעת ביהמ"ש המחוזי בטען הביניים, אך דורש לקזז סך של 20,518 ₪ עבור הובלתם ואחסנתם של היריעות, מכל סכום שייפסק לטובת התובע.

- **שכר העובדים**

הנתבע מכחיש כי טרם סיום הפעילות המשותפת נותרו חובות כלפי העובדים, ולכל היותר היו אלה חובות של מי מהחברות כלפיהם. לשיטתו, התובע שילם ל[redacted] כספים מכיסו הפרטי כי זה האחרון סייע לו בריקון חשבונות הבנק של החברות והברחת נכסים, ולא מפאת קיומו של חוב כלפיו.

- **ציוד משרדי, ריהוט וכלי רכב**

הנתבע טוען כי התובע עצמו הודה שלקח את הציוד המשרדי והריהוט, ולכן יש לקזז מחצית מערכו (17,964 דולר ארה"ב) מכל סכום שייפסק לטובת התובע. בסוגיית כלי הרכב, טען הנתבע, כי מחד עסקינן ברכוש החברות אשר נגנב, כך כלשונו, על ידי התובע, ומאידך מאשר כי כלי הרכב הוחזרו לרשות החברות.

- **שכר ניהול**

לטענת הנתבע, טענות לדמי ניהול צריך שיהיו מופנות כלפי החברות ולא כלפיו אישית, וכי לפי סעיף 34 (6) ל**פקודת השותפויות [נוסח חדש]**, התשל"ה – 1975 "אין שותף זכאי לשכר בעד עבודתו בעסקי השותפות". [redacted] מוסיף, כי בחודשים הרלוונטיים התובע עסק בנטילת כספים ורכוש מהחברות שלא כדין, ולכן ממילא לא מגיע לו שכר בעד ניהול.

נתונים נוספים

7. בהליך דנן התקיימו 3 ישיבות קדם־משפט (05/03/23, 14/01/24, 16/10/24) וישיבת הוכחות בתאריך 21/01/26, אשר הוקלטה ותוכתבה.

ביום 22/02/26 התקיימה ישיבה נוספת בה נמסרה הצעת ביהמ"ש לצדדים לסיום הסכסוך ביניהם, ואולם הדבר לא הסתייע עת עמד התובע על מתן פסק דין מנומק.

8. בהחלטתי מתאריך 02/05/23 הוריתי, בין היתר, על הגשת עיקרי טיעון מטעם הצדדים, אליהם נדרשו הצדדים לצרף העתק מהפרוטוקולים שנערכו בהליכים קודמים, התומכים בטענותיהם; עיקרי הטיעון מטעם התובע הוגשו בתאריך 28/06/23 ועיקרי טיעון מטעם הנתבע הוגשו בתאריך 27/08/23.

9. מטעם התובע הוגשו תצהירו שלו, וחוו"ד מומחה מטעמו, רו"ח רן סימון (להלן: "**סימון**").

מטעם הנתבע הוגש תצהירו שלו.

סיכומי הצדדים הוגשו, ובשלה העת ליתן פסק דין.

[ההדגשות הוספו, אלא אם צויין במפורש אחרת]

דיון והכרעה

10. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים, שמעתי את עדיהם, וקראתי את כתבי הסיכומים שהוגשו, מצאתי לדחות את התביעה.

ראשית, אדרש לטיב היחסים העסקיים בין הצדדים ומצאתי כי בין [redacted] לבין [redacted] התקיים שיתוף בנכסים, והחברות הן הרכוש המשותף שלהם; לתפיסתי, ההתחשבנות בין הצדדים כפי שנקבעה בביהמ"ש המחוזי נערכת בינם לבין החברות המשותפות, ולא בין בעלי המניות באופן אישי.

לאחר שבחנתי את מכלול רכיבי התביעה, הגעתי למסקנה לפיה אין בתובענה דנן, על עילותיה וסעדיה, כדי לחייב את [redacted] אישית בכספים או נכסים השייכים לחברות המשותפות, ועל כן דינה להדחות.

להלן אפרט את נימוקיי.

נפקות הכרעות ביהמ"ש המחוזי

11. בסעיפים 12-17 לפסק הדין שניתן בטען הביניים, קבע ביהמ"ש המחוזי, בין היתר, בהאי לישנה:

> "על פי הראיות שבפניי, דרך הפעולה של השותפות היא עבודה דרך החברות המשותפות, ולא העברה ישירה של הכספים שלהם זכאים בעלי המניות לידי בעלי המניות מבלי שיעברו דרך החברה. זה לא אומר שאין התחשבנות אישית. אלא שההתחשבנות אינה בין בעלי המניות, ואינה חלוקה של ההכנסות המגיעות לחברות, אלא שהחברות גובות את ההכנסות, ומשלמות את ההוצאות. **אם ההכנסות של החברות מגיעות ישירות לידי בעלי המניות, יש לערוך התחשבנות בין בעלי המניות לבין החברות, שבה יקוזזו הכספים המגיעים לבעלי המניות (כדיווידנד או כמשכורות) כנגד הכספים המגיעים לחברות המוחזקים בידי בעלי המניות. אם ההוצאות של החברה מבוצעות על ידי בעלי המניות, יש לערוך התחשבנות בין בעלי המניות לבין החברות שבה יקוזזו הכספים שהוצאו על ידי בעלי המניות עבור החברות, כנגד הכספים שהחברה זכאית להם מבעלי המניות.**"

ובהמשך, בסעיף 15 שם:

> "אני מסכים עם טיעונו של [redacted] כי לדירקטורים יש סמכות נחזית לפעול בשם החברות. אין זה אומר שיש להם סמכות ליטול לעצמם את הכנסות החברות (זו תהיה הפרה של חובות האמון שלהם), אלא יש להם סמכות להחליט בשם החברות מה יעשה בכסף **לאחר** שיעבור דרך החברות." [ראו גם סעיף 17 לפסק הדין בטען הביניים].

בסיפה לסעיף 16, קובע ביהמ"ש המחוזי בהכרעתו בטען הביניים כדלהלן:

> "המסקנה היא שבין הצדדים יש שותפות שווה בבעלות על חברות. זהו שיתוף בנכסים, שהם החברות. החברות אינן כלי טכני וצינור העברה [כטענת [redacted] שם], אלא הן הרכוש המשותף של שני הצדדים."

מהמצוטט לעיל למדה אני כי מהות הקשר בין הצדדים וטיבו, כפי שעמד עליו בית המשפט המחוזי, הוא שיתוף בנכסים, כאשר החברות הן הרכוש המשותף שלהם;

אדוק פורתא:

ביהמ"ש המחוזי קובע בפסק הדין שניתן בטען הביניים, שהכספים שייכים קודם כל לחברות המשותפות, ולא לבעלי המניות באופן אישי. אם בעלי המניות קיבלו כספים השייכים לחברה באופן אישי לידיהם, או שמי מהם שילם אישית הוצאות של החברה, יש לבצע התחשבנות מסודרת בין כל בעל מניות לבין החברה הרלוונטית, ולא התחשבנות ישירה בין בעלי המניות לבין עצמם.

המדקדק בדברים יקשה ויטען, כי לפי המצוטט לעיל, לא נשללה התחשבנות אישית בין הצדדים, שהרי נכתב: "זה לא אומר שאין התחשבנות אישית"; אלא שבהמשך ישיר למשפט זה מפרט ביהמ"ש המחוזי כי כוונתו להתחשבנות בין בעלי המניות לבין החברה.

הא ראיה היא, הדרך בה הוציא ביהמ"ש המחוזי לפועל את פסק דינו בטען הביניים.

בסעיף 4 לכתב התשובה שהגיש, תוחם התובע את עניינה של התביעה בזו הלשון:

"תובענה זו מצומצמת איפוא, לדרישת התובע **לחלוקה שווה של כספי ונכסי השותפות שטרם חולקו.**" (ההדגשות במקור)

אלא שנכסי השותפות לפי קביעת ביהמ"ש המחוזי הן החברות המשותפות, וההתחשבנות היא אנכית בין בעלי המניות לבין אותן חברות, ולא אופקית בין בעלי המניות לבין עצמם.

ודוק: גם אם היה בידי התובע לשכנעני ולהוכיח כדבעי כי הנתבע מחזיק בידיו, אישית, כספים או זכויות השייכים למי מהחברות המשותפות (ובעקיפין ל[redacted] כבעל מניות בהן), לא היה בכך לשנות ממסקנתי לפיה התחשבנות כמו זו ש[redacted] מבקש לבצע, צריך שתעשה בין בעלי המניות לחברות המשותפות, כפי שקבע ביהמ"ש המחוזי בפסקי דינו החלוטים.

אומנם נקבע בהכרעת ביהמ"ש המחוזי בטען הביניים, כי הצדדים רשאים להחליט מה ייעשה בכספים שבחברות, והסכמה זו מחייבת את החברות:

"אכן, כפי שעולה מן הראיות, **סיכומים בין הצדדים נחשבו כהחלטה של החברות המשותפות. זה לא אומר שכספים השייכים לחברה לא יגיעו לחברה אלא יועברו לצדדים. זה אומר שאם הצדדים מסכימים על חלוקה, הסכמה זו תחייב את החברה.**"[7]

אלא שגם בקביעה זו אין כדי לסייע ל[redacted] לקבל בהליך זה, על עילותיו, סעדיו והצדדים לו, את שמבקש הוא, שכן אף לא אחת מהחברות המשותפות היא צד להליך זה, ואין כל סעד אופרטיבי לו עותר התובע בתובענה דנן, להורות למי מהחברות הללו לבצע הסכמות אליהן הגיעו הצדדים [ואין בכך כדי לגלות את דעתי אם יש בידי התובע לקבל סעד כזה בערכאה זו או במדינת ישראל עת עסקינן בחברות זרות שמקום מושבן הוא מחוץ לישראל – על כל המשתמע מכך];

למעשה, הסעד המבוקש בכתב התביעה שהוגש – הוא כספי בלבד.

אין לשלול על הסף, כי ניתן היה להכריע בתובענה דנן אם היה התובע מבסס טענה לחיובו האישי של הנתבע מכוח דיני התאגידים, אלא שבסעיף 7 לכתב התשובה מבהיר [redacted] מפורשות, כי לדידו "אין כל מקום או צורך בהרמת מסך או דילוג מעל מסך החברות הזרות או עיסוק בדין הזר..."; טענה זו, לאור המפורט לעיל, אין בידי לקבל.

[7] סעיף 17 לפסק הדין בטען הביניים.

לא למותר יהיה לציין, כי מותבים נוספים שדנו בטענותיו של התובע העלו ספק באשר לכשירותן של הטענות להתברר ללא מעורבות החברות המשותפות כצד לדיון;

כך, דבריו של כב' השופט א. בולוס בתביעת [redacted]:

> "**בית המשפט פונה לב"כ התובע ומסביר לו כי לכאורה לאור מעורבותם של חברות ומשום שנראה לכאורה כי חלק ניכר אם לא הכל של כל הסעדים הכספיים המבוקשים מקורם בזכויות של חברות, אזי <u>ייתכן כי התובע נטל לעצמו עילות שאינן שנויות במחלוקת אלא הן של חברות עצמאיות</u>.**"[8]

ובנוסף, עמדתו של כב' השופט א. שדה במסגרת החלטה שנתן בבקשה לסילוק על הסף מחוסר סמכות או פורום לא נאות, שהוגשה בתביעת [redacted]:

> "לא יותרו בתיק כאן "הרמת מסך" או "דילוג" מעל למסך ההתאגדות של החברות השונות, לא תתאפשר שום טענה במישור הנוגע לדין הניגרי והדיון יתאפשר אך ורק בטענות לעיל בדבר כספים שמגיעים **אישית** לתובע ומהנתבע **באופן אישי, בהתאם לדין הישראלי.**"[9] (ההדגשות במקור).

למעלה מן הצורך, ואף אם היתה בפי התובע טענה להרמת מסך ההתאגדות בין הנתבע לבין מי מהחברות הזרות, היו עולים קשיים לא מבוטלים להעתר לה בנסיבות המקרה דידן; הן מהטעם שהרמת מסך לפי <u>חוק החברות</u>, התשנ"ט-1999 היא בין בעל מניות לבין **תאגיד ישראלי**[10], והן בשל הספק בדבר יישומה של חזקת שוויון הדינים אותה קבע ביהמ"ש המחוזי בהתייחס לאופן קבלת ההכנסות וההוצאות דרך החברות[11], ככזו שחלה עת עסקינן בחריג לאישיות המשפטית המפרידה בין החברה לבעלי מניותיה – מה גם שנראה כי נכסי החברות מושא התובענה מצויים כולם מחוץ לגבולות ישראל, למעט יריעות השקים.

אציין, כי ערה אני לפסק הדין שניתן בתביעת [redacted] שם נדחו בין היתר טענות הנתבע דכאן לפיהן [redacted] הפר את ההסכם, ואולם אין בין קביעות אלו לבין אופן ההתחשבנות בין הצדדים דבר, וחצי דבר – ואין לי אלא לחזור ולהפנות את הצדדים לקביעותיו של ביהמ"ש המחוזי בפסק הדין שניתן בטען הביניים.

- המסקנה העולה מהאמור לעיל, היא שבתובענה דנן, במתכונת בה הוגשה היא, על [redacted] להוכיח כי הנתבע חב לו, אישית, בכל אחד מרכיבי התביעה שנמנו בסעיף 5 לעיל, ולמעשה כי אין עסקינן בנכסים השייכים לחברות המשותפות.

אדון אפוא להלן ברכיבי התביעה, כפי סדרם:

---

[8] תביעת [redacted] פרוטוקול מיום 13/03/17 עמ' 2 ש' 25-27.
[9] תביעת [redacted] החלטה מיום 19/10/18, עמ' 9 ש' 24-26.
[10] הגדרת "חברה" בסעיף 1 ל<u>חוק החברות</u>, התשנ"ט – 1999.
[11] סעיף 14 לפסק הדין בטען הביניים.

המכולות

12. סעיף 2 להסכם קובע בהאי לישנה:

"מלאי בדרך יירכש על ידי [redacted]".

סוגייה זו נדונה בין היתר, בסעיף 34 לפסק הדין בתביעת [redacted], וכך קבע ביהמ"ש המחוזי:

"על פי ההסכם, היה על הנתבע לרכוש את המלאי שבדרך [תכולת המכולות]. בניגוד לאמור בתביעתו, התובע [redacted] אישר בחקירתו שהמלאי הגיע למחסנים של השותפות, והסחורה נמכרה על ידי אחד הלקוחות שלדבריו הוסכם שימכור את הסחורה, ועדיין לא קיבלו את הכסף. הוא העיד שעשה זאת בהסכמת הנתבע, אך כשהתבקש להציג את הסכמת הנתבע להעברת המלאי שהוא זכאי לו לצד שלישי, העיד שלא היתה הסכמה (עמ' 57 לתמליל מיום 3.12.20). כלומר, בניגוד לנטען בכתב התביעה שהנתבע [redacted] השתלט על המכולות, ובהתאם לנטען בכתב ההגנה שהתובע השתלט על המכולות, אישר התובע [redacted] שהוא השתלט על המכולות, כפי שהעיד גם הנתבע בעמ' 67 לתמליל מיום 3.12.20. ככל שמדובר בסעיף 2 להסכם, אני קובע שהוא הופר, אבל לא על ידי הנתבע אלא על ידי התובע [redacted] שהשתלט עליו."

<u>התובע</u> מאשר בסעיף 33 לתצהיר עדותו הראשית כי המכולות שוחררו מהנמל בניגריה באישורו, אלא שלטענתו, חלף רכישתן בידי [redacted] כאמור בהסכם, הנתבע מכר את תכולתן על דעת עצמו לצד שלישי, נטל את תמורתן, ומסרב להעביר לתובע את חלקו בעלות המכולות.

בעמ' 7, סעיף 1.1.4 לחוות דעתו, הסיק סימון כי השווי הכספי הכולל של תכולת המכולות, כולל עלויות שילוח יבשתי וימי (ללא מרכיב הרווח), עומד על סך כולל נומינלי של 278,169.38 דולר, וחלקו של [redacted] בסכום זה הוא מחצית: 139,084.68 דולר ארה"ב.

<u>לטענת הנתבע</u> בכתב ההגנה שהגיש, הוסכם בין הצדדים לשחרר את המכולות מהנמל למחסני חברת בשן ניגריה, אחת מהחברות המשותפות של הצדדים, וכי הנתבע יפעל למכירת התכולה, וזאת בין היתר, כדי למנוע את אובדנה בהיותה נכס פסיד שתוקפו יפוג בחודש 04/17.

לשיטתו, לא עלה בידיו לגבות את התמורות מהצד השלישי לו נמכרה הסחורה, ומלבד משלוח מכתבי התראה נבצר ממנו לפעול בערכאות בשם חברת בשן ניגריה, לה הזכויות בסחורה לגרסתו, מאחר והאחרונה היתה בקיפאון (Dead Lock) לנוכח המחלוקות בינו לבין [redacted].

מכל מקום, מסביר [redacted] בכתב ההגנה שהגיש, תמורת המכולות אינה בידיו או בידי חברת בשן ניגריה, וכי האחרון מוכן לשתף פעולה עם [redacted] ולהגיש תביעה מטעם בשן ניגריה כנגד אותו צד שלישי לגביית התמורות המגיעות לחברה, אשר תחולקנה בין הצדדים שווה בשווה לאחר תשלום המיסים וההוצאות[12].

[12] סעיף 34 לכתב ההגנה.

- בסוגיית המכולות מצאתי לדחות את טענות התובע.

לפי ההסכם נקבע, כי [redacted] ירכוש את המכולות ואפשרות זו סוכלה בידי הנתבע עת האחרון השתלט על המכולות, כקביעת ביהמ"ש המחוזי בתביעת [redacted] ובכך הפר את ההסכם.

עם זאת, לא עלה בידי התובע להוכיח את חבותו האישית של הנתבע ברכיב עלות המכולות.

לפי העתק החשבוניות שצרף [redacted] כנספח 4 לכתב התביעה, רכשה חברת Bartal הקפריסאית מזון דגים מצמח תערובות, כאשר בהוצאות השילוח הימי נשאה חברת בשן ניגריה; על כן - עסקינן ברכוש השייך לחברות המשותפות.

התובע טוען בסעיף 32 לכתב התביעה, כי הנתבע שחרר את המכולות בניגריה על דעת עצמו, ואולם בסעיף 33 לתצהיר עדותו הראשית שינה מגרסתו, ואישר כי הנתבע שחרר את המכולות באישורו.

לדבריו של התובע בתצהיר עדותו הראשית, הציע האחרון לנתבע בחודש 06/16, בין היתר, "שהמכולות ימכרו על ידי או על ידי הנתבע וכי מי שיקח אותן, ישא בעלות מחציתן כפי ששולמה על ידי השותפות. יודגש שמעולם לא קיבלתי מענה למכתב זה."[13]

וכך כתב ב"כ של התובע דאז, עו"ד נוימן, בעניין זה:

> "כפי שידוע למרשך, הגיעו בעת האחרונה, עשר מכולות אחרונות של מזון דגים הטעונות שחרור ומכירה כדי, כמובן, למנוע אובדן מלא של ההשקעה ברכישתן. רשמתי בפני דרישת מרשך, כי מרשי הוא שיממן השחרור, בעוד נציגתו בניגריה כתבה, בשמו של מרשך, כי התשלום בגין השחרור כבר בוצע. אין זו אלא עוד ראיה לדרכו ולהתנהלותו של מרשך. מכל מקום, מדובר במוצר מתכלה ויש לטפל בנושא לאלתר, כשכל יום שהייה בנמל כרוך בעלויות נוספות. לפיכך, מוצעות בזאת למרשך החלופות הבאות ביחס למכולות;
>
> 1. כמוסכם בחוזה שביניהם, המכולות ישוחררו וישווקו על ידי מרשי והתמורה, לאחר כיסוי העלויות תחולק ביניהם בחלקים שווים. לצורך כך, יהא על מרשך להודיע בכתב לכל הרשויות הנוגעות בדבר (הנהלת הנמל, המשטרה, המכס, הבנקים וכיו"ב), כי הוא חוזר בו ממכתביו ומהאשמותיו ואין מניעה כי המכולות תועברנה במישרין מהנמל ללקוחות.
> 2. מרשך ישחרר המכולות ויטפל בשיווקן. עלותן תקוזז מחלקו של מרשך בהתחשבנות.
>
> נמתין לתשובת מרשך עד ליום א' הקרוב. אם לא נשמע תשובתו נסיק מכך, כי הוא בחר בחלופה השנייה וכמובן, נפעל בהתאם, לרבות עריכת ההתחשבנות הסופית תוך לקיחה

[13] סעיף 32 לתצהיר עדותו הראשית של התובע.

> בחשבון של כל סכומי הכסף המצויים בין אצל מי מהצדדים ובין אצל צדדים שלישיים"[14].

אניח כי בנסיבות בהן לא ניתן מענה למכתב ב"כ של התובע דאז כמצוטט לעיל, ובהתנהגותו הפוזיטיבית של הנתבע לטפל בשיווקן של המכולות ולמוכרן לצד שלישי, בחר [redacted] למעשה, בחלופה השניה במכתב, לפיה תקווז עלותן של המכולות מחלקו במסגרת ההתחשבנות.

ואולם - אין בכך כדי לחייב את הנתבע אישית בעלות זו, לאור מסקנתי בסעיף 11 דלעיל, כי ההתחשבנות נעשית בין בעלי המניות לבין החברות המשותפות.

לפיכך, לא נתגבשה הסכמה בין הצדדים לחלוק, באופן אישי, בעלות המכולות בהן נשאו החברות, ולא מצאתי בסיס שבדין או הוראה בהסכם, המזכה את התובע למחצית העלות בהן נשאו מי מהחברות.

אדגיש, כי הצדדים הרבו לטעון באשר לגורלן של המכולות והתמורה בגינן, ובהקשר זה סיפק הנתבע מספר גרסאות:

- בסעיף 45 לכתב ההגנה שהגיש הנתבע בתביעת [redacted] **מוצג ת/2** לתיק המוצגים, טען [redacted] בין היתר, כי כספי המכירה "מוחזקים <u>על ידו</u> עבור החברות היות וחשבונותיהן מוקפאים לצרכי בדיקה משטרתית...".
- בסעיף 2.5 לתצהיר מיום 12/09/22 שנערך בתשובה לדרישת גילוי מסמכים בתיק זה **(מוצג ת/3)**, הצהיר [redacted] כי "לא התקבלו כספים ממכירת המכולות".
- בפסקה אחרונה בסעיף 25 לתצהיר עדותו הראשית בתיק זה, אישר [redacted] כי בתצהיר שהגיש בהליך קודם מחודש מרץ 2019 [אשר פרטיו לא צויינו] כתב ש"כספי המכירה מוחזקים בנאמנות אצל ב"כ החברות..." אך בדיעבד התברר לו, כך לטענתו שם, שעבור תכולת המכולות שולם סך של $50,000 בלבד, המצוי בנאמנות ב"כ החברות.

הנתבע נחקר על כך ארוכות, והעיד בין היתר, כך:

> "חלק מהמכולות, מכרו את המכולות, לא עדכנו אותי שלא קיבלו את הכספים, או כן קיבלו את הכספים. <u>לאחר בדיקה יסודית שלי</u> מול הגורמים, מול האנשים שלי, הבנתי, שמכרו את, שמכרו את המכולות, והכסף הופקד אצל העו"ד"[15].

גרסתו של [redacted] אשר לגורל התמורה בעד המכולות היתה פתלתלה ומתחמקת, ולא מצאתי ליתן בה כל אמון.

זאת ועוד; הנתבע צרף כנספח ט' לתצהירו העתקי חשבוניות (על גבן נכתב גם proforma), שהוצאו מידי חברת Bartal West Africa LTD בסך כולל של 199,282,400 נאירה (מטבע

[14] עמ' 53 לכתב התביעה, החל מהפסקה האחרונה.
[15] תמלול מתאריך 21/01/26 עמ' 23 ש' 14-16.

ניגרי) עבור יישות בשם TONNIE NULTILINK RESOURCES LTD, כאשר בשולי החשבוניות נתבקש האחרון לשלם את תמורת הסחורה לחברת Bartal Investment LTD.

אין הלימה בין הכתוב בחשבוניות, לבין טענת הנתבע בסעיף 34 לכתב ההגנה מטעמו, כי המכולות היו בבעלות בשן ניגריה, ולא צורפה כל אסמכתה המעידה כי כספים כלשהם מופקדים בנאמנות, עבור איזו חברה, או מי הוא יוֹצְרָהּ של נאמנות זו בשים לב לטענתו של הנתבע כי חברת בשן ניגריה היתה בקיפאון.

ודוק: בתביעתו לעניין המכולות עותר [redacted] לקבלת מחצית <u>עלות</u> המכולות, ולא מחצית הרווח שצמח ממכירתן, ככל שיש כזה; אין כל טענה בפיו של התובע כי עלות זו שולמה על ידו אישית, ולא ביסס הוא זכות אישית ברכיב זה.

תביעתו של [redacted] אפוא לחייב את [redacted] במחצית עלות המכולות – נדחית.

מכתבי אשראי

13. <u>לטענת</u> [redacted] בכתב התביעה שהגיש, הועברו 2 מכתבי אשראי פתוחים של השותפות בסך של $69,700 ארה"ב לחשבונו של הנתבע בקפריסין, ועל כן שומה עליו לשלם לידי התובע את ערך מחציתן, בסך של 34,850 דולר.

בעדותו לפניי, אישר [redacted] כי הכספים מושא כתבי האשראי התקבלו בשנת 2020 לאחר שנעזר ביועצים שונים לחלצם בשל המחלוקות שהתגלעו בין הצדדים, והסכים כי [redacted] יקבל מחצית מהם.

וכך העיד:

"עו"ד שוק: אתה אומר ששנה וחצי לפני כן, קיבלת את הכספים. אני שואל, למה לא הבאת אותם ל[redacted]?

מר [redacted]: כי לא היה לי את כל, קודם כל, לא חשבתי על זה באותו רגע, אוקיי? אחד. שתיים, לא היה לי גם את כל ההוצאות, שהוצאות בגינן לקבל את הכספים, כי מה שקרה בניגריה, אם שני הדירקטורים לא חותמים על המכתב אשראי, את לא יכולה למשוך את הכסף לאותו בנק, אז הפעלתי עו"ד נוסף שיטפל בנושא הזה, וגם בקפריסין טיפלו בנושא הזה, ורק לאחר מכן, קיבלנו את הכספים האלה. אכן כן, קיבלנו את הכספים האלה אחרי, אחרי הרבה זמן ואחרי, רק ב-2020, מ-2016 קיבלנו את הכספים אלינו, אבל לא חשבתי על זה, שאני צריך, כאילו, מה זה לא חשבתי על זה, ברור שזה כסף שלו, זה חצי שלו אמור להיות...

כבוד השופטת: בכמה מדובר?

מר [redacted]: מה?

כבוד השופטת: בכמה מדובר?

מר [redacted]: 67, 67, 52 ועוד 17,000, שישים ומשהו אלף דולר.

כבוד השופטת: שזה אתה מסכים שהוא צריך לקבל?

עו"ד זהבי: חצי

כבוד השופטת: חצי מזה?

מר [redacted]: כן, אחרי ההוצאות, כן, בוודאי, זה גם כתבתי את זה

כבוד השופטת: מה זה אחרי ההוצאות?

מר [redacted]: אחרי כל ההוצאות של העו"ד כי יש פה עו"ד ששילמנו אותו אני, בשביל לקבל את הכסף הזה מה..."[16]

עם זאת, טוען [redacted] יש לחייב את [redacted] לשפותו (על דרך קיזוז) בגין "טיפול בהסדרת שומות המס בקפריסין ושחרור מכתבי האשראי בניגריה..." בסך כולל של 142,584 ₪.[17]

כמו כן עותר הנתבע לקזז את שכרו הראוי בגין טרחתו שלו "לביטול דו"חות וחבויות המס, באותו שיעור אותו מבקש התובע לקבל בגין פעילותו, בסך של 15,000$..."[18].

- הדין עם התובע בכל הנוגע לזכאותו לקבלת מחצית מסכום מכתבי האשראי, אך אין במסקנתי זו כדי לחייב אישית את [redacted] להעבירו לידי [redacted].

אנמק:

על פי נספח 6 לכתב התביעה, המוטב של מכתב האשראי היא חברת BARTAL LTD; שני הצדדים לפניי מסכימים כי חברה זו היא אחת מהחברות המשותפות לצדדים[19];

[redacted] הסביר בתצהיר עדותו הראשית, כי למעשה מכתבי האשראי נעשו בין החברות המשותפות:

"למעשה באופן העברת כספים זו [באמצעות מכתבי האשראי] לא היה סיכון שכן חברות המשותפות החזיקו בחבל בשתי קצוותיו והבנק היה רק צינור להעברת הכסף."[20]

כמצוטט לעיל, הסכים [redacted] בחקירתו הנגדית כי [redacted] מגיע מחצית מתמורת מכתבי האשראי, ועל כן, בזיקה לסעיף 17 לפסק הדין בטען הביניים שצוטט בסעיף 11 לעיל, הסכמתם זו מחייבת את החברה.

עם זאת, התובע לא הוכיח כי הנתבע חב לו, אישית, את מחצית תמורת מכתבי האשראי שהתקבלה, שכן גם לדידו של [redacted] – הצדדים למכתבי האשראי הן החברות המשותפות.

---

[16] תמלול מתאריך 21/01/26, עמ' 31 ש' 25-5.
[17] סעיף 26 לתצהיר עדותו הראשית של הנתבע.
[18] סעיף 26 לתצהיר עדותו הראשית של הנתבע.
[19] סעיף 26 לתצהיר עדותו הראשית של הנתבע, וכן סעיף 35 לתצהיר עדותו הראשית של התובע.
[20] הסיפה לסעיף 35 בתצהיר עדותו הראשית של [redacted]

התובע לא הוכיח כי הנתבע נטל את תמורת מכתבי האשראי לכיסו הפרטי, ואך ברור הוא, כי אין בידי ביהמ"ש ליתן החלטה אופרטיבית כלפי חברה זרה לחלקם לצדדים (כפי שעשה ביהמ"ש המחוזי בפסק הדין שניתן בטען הביניים), שעה שהחברות המשותפות כלל אינן צד להליך דנן, וסעד למתן ציווי כזה לא נתבע.

ודוק: גם אם היה התובע מוכיח שהנתבע נטל לכיסו האישי מכספי פדיון מכתבי האשראי שלא כדין, נראה, על פני הדברים ומבלי לקבוע מסמרות, כי היתה זו עילת תביעה המצויה בידי החברה הרלוונטית להשיבם לידיה (ובמקרים מיוחדים, בנסיבות מתאימות, בידי התובע כתביעה נגזרת) אך לא היה בכך כדי לבסס עילה אישית לתובע[21].

לסיכום הדברים, התובע הוכיח את זכאותו לקבלת מחצית מערך מכתבי האשראי שנפדו, ואולם נדחית תביעתו לחייב את הנתבע, אישית, בתשלומו לידיו; טענת התובע אפוא לחיובו האישי של הנתבע במחצית תמורות מכתבי האשראי – נדחית.

14. למעלה מן הצורך אציין, כי לא מצאתי ממש בטענות הקיזוז אותן עלה הנתבע.

<u>בהתייחס לשכר טרחת היועצים</u>, עיון במסמכים שצרף הנתבע להוכחת טענתו אינו מעיד על קשר ישיר לפדיון מכתבי האשראי, אלא כי הם שולמו בהתייחס להוצאות שוטפות של החברה:

"עו"ד שוק: אתה אתה צירפת כל מיני חשבוניות...

מר [redacted]: נכון

עו"ד שוק: מהשנים 2017 עד 2020, ששילמת באופן שוטף...

מר [redacted]: נכון

עו"ד שוק: איך אתה, מה הקשר בין זה לבין העובדה של הכסף מכתבי אשראי? מה הקשר בין החשבוניות האלו, למכתבי האשראי?

מר [redacted]: אז אני מסביר

עו"ד שוק: כן

מר [redacted]: יפה, הכסף מכתבי אשראי צריך להכנס לחשבון בנק הזה, גברתי.

עו"ד שוק: כן

מר [redacted]: אם הוא צריך להתקבל חשבון בנק הזה ואני לא אשלם, את כל מה שצריך לשלם החשבון, החשבון בנק הזה ייסגר והכסף הזה ייעלם. כאילו, הכסף הזה לא יגיע לחשבון הבנק בקפריסין."[22]

כמו כן, הנתבע לא הציג כל אסמכתה מהבנק או מגורם אחר שטיפל לטענתו במכתבי האשראי, על סירוב או קושי בו נתקל לפדיונם, לא פורטו הם כדבעי במסמכים שהגיש, ואיש מהיועצים בהם נעזר לטענתו, לא זומן כדי להעיד על טיב פעולותיהם לפניי.

---

[21] <u>ע"א 4650/90</u> **ציון נ' רנדלר** (13.11.1994).

[22] תמלול מיום 21/01/26, עמ' 32, ש' 12-24.

לא הוכחה טענתו של הנתבע כי נדרש היה אישורו של [redacted] כדירקטור באילו מן החברות לפדיון מכתב האשראי, לא הוצג לפניי הרכב ההנהלה באילו מן החברות המשותפות, או אם הנתבע פנה ל[redacted] בעניין ומה היתה תשובתו.

לחילופין בלבד, ואף אם הייתי מקבלת את טענת [redacted] להעדר אישורו של [redacted] לפדיון האשראי (ואין לה כל בסיס), לא היה בה, כשלעצמה, משום הסבר לחיוב התובע בסכום המופרז לו טען הנתבע בכתב ההגנה שהגיש.

<u>בהתייחס לשכרו הראוי של הנתבע</u> – הנטל להוכיח את הזכאות לשכר ראוי ושיעורו מוטל על הטוען לו[23]. הנתבע לא פרט את שעות העבודה אותם השקיע, לטענתו, בפדיון מכתבי האשראי וממילא לא צורפה חוות דעת כלשהי לתמיכה בגובה השכר לו הוא טוען.

רצונו של הנתבע להשוות את ערך פעולותיו לאחר סיום השותפות, לאלו שביצע התובע במהלכה לא בוססו כדבעי, ולא נטען כי כך הוסכם בין הצדדים.

לפיכך, דין טענותיו של הנתבע לקיזוז שכר טרחת יועצי החברה ושכרו הראוי – להדחות.

יריעות ושקי התערובת

15. במסגרת פסק הדין שניתן בטען הביניים, דן ביהמ"ש המחוזי ביריעות ושקי המזון שהוזמנו מצמח תערובות (להלן: "**השקים**"), וקבע בסעיף 30 לפסק הדין כי אלו יועברו לידי המשיבה 3 שם, BARTAL LIMITED CYPRUS.

<u>לטענת התובע</u>, ביום 27/05/20 [redacted] נטל את השקים מצמח תערובות למשקו שלא כדין, וממאן הוא לשלם ל[redacted] את חלקו בשווי השקים – העומד לגרסתו של האחרון על סך של 42,075$ ארה"ב.

<u>לטענת הנתבע</u> בכתב ההגנה שהגיש, המשך אחסונם של השקים בצמח תערובות היה גורם לחיוב החברה בתשלום דמי אחסון נוספים על אלה שקוזזו מהכספים להם היתה זכאית האחרונה בטען הביניים, וכי הוא נטל את השקים מכוח החלטה שיפוטית.

לשיטתו, השקים מאוחסנים במשקו עבור החברה הקפריסאית, והתובע "מוזמן למשוך מחצית הכמות, מהחברה הקפריסאית, עד כמה שבית המשפט יתיר לו לעשות כן."[24]

לדבריו של הנתבע, אם יפסקו לטובת [redacted] סכומים כלשהם, יש לקזז מתוכם סך כולל של 20,518 ₪, בגין עלויות אחסנת השקים במשק, אותם אומד הנתבע בסך של 16,918 ₪ בשיעור

---

[23] ע"א 6164/22 **SMITHS DETECTION INC נ' ווטאירפול הנדסה בע"מ** (8.10.2023), פסקה 61, והאסמכתאות שם.

[24] סעיף 39 לכתב ההגנה.

של 75% מדמי האחסנה שנפסקו לטובת צמח תערובות בפסק הדין בטען הביניים (964 ₪ לחודש), בתוספת עלות הובלה בסך של 3,600 ₪.

הנתבע סבור, כי על פי החלטת רניאל, השקים והיריעות שייכים לחברה הקפריסאית ואם בפיו של התובע טענות בעניין – עליו להפנותן לחברה.

- בסוגייה זו מצאתי כי הדין עם הנתבע.

לטענת [redacted] בסעיף 38 לכתב התביעה, עת התגלע הסכסוך בין הצדדים, הוציאה צמח תערובות ביום 09/06/16 חשבונית מס בגין היריעות והשקים.

בחקירתו הנגדית, אישר [redacted] כי נוכח חלוף הזמן, לא ניתן לעשות שימוש ביריעות השקים לאריזת מזון לדגים, אלא למְחזור בלבד:

"עו"ד זהבי: ...על עניין היריעות, אתה בעצמך טענת במסגרת צו המניעה בשנת 2020, שהיריעות בעצם איבדו מתוקפן, כי הן צריכות להיות מאוחסנות בתנאים מסויימים וכו', ותוקפן לשנה, נכון?

מר [redacted]: בוא נדבר אם אנחנו מעלים את היריעות, תוקף זה לא בדיוק ההגדרה הנכונה, היריעות האלה אמורות לשמש, זה יריעה שנכנסת לתוך מכונה והופכת לשק. למעשה, החברה שמייצרת אותם, יש לה חבות מוצר של עד שנה, כדי שההדבקה של הפוליאתילן יקרה בצורה נכונה, אחרי שנה של אחסנה, הם לא יכולים להתחייב לזה, ולכן, במצב שהיריעות היו כבר הרבה מעל שנה, היו כמה אפשרויות: אחת, לשלוח אותם למחזור, שזה מחזור, מה שנקרא, של טחינה שלהם, או להשתמש בהם לשירותי מחזור אחרים, כמו חקלאות, וכו', וכו', יש כל מיני, אבל להשתמש בהם כשק למזון שנכנס לתוך מכונה, והחבות של היצרן, לתוקף השק, זה לא יכול לשמש כשק מזון, סליחה, שאלת אותי שאלה.

עו"ד זהבי: אני רוצה להגיד לך, שבמסגרת הצו מניעה ואני מצטט, אתה כותב: אין שום שימוש שניתן לעשות בשקים אלה, אלא למחזור.

מר [redacted]: הכוונה במחזור, עוד פעם, אני רוצה לחדד פה את הנקודה, לא ניתן להשתמש בשקים האלה, כשקים שנכנסים למכונה לטובת מזון."[25]

בשנת 2020 אפוא, במועד בו ניטלו היריעות מצמח תערובות, חלפו כ-4 שנים ממועד החשבונית שהוצאה בגינם, מכאן שלא ניתן היה לעשות בהם שימוש למזון, אף לגרסתו של [redacted] ולא הוכיח האחרון את שווים באותה עת, או בכלל.

בנוסף, קבע ביהמ"ש המחוזי בסעיף 30 לפסק הדין שניתן בטען הביניים, כי היריעות והשקים שייכים למשיבה 3 שם, החברה הקפריסאית, ואין כל הסכמה בין הצדדים, לא בהסכם או מחוצה לו, לפיה יחלקו הצדדים בעלות היריעות.

[25] תמלול מיום 21/01/26 עמ' 20 ש' 12-27.

סימון העיד לפניי כי אין לו כל ידע בנושא היריעות[26], לא הובאה לפניי כל חוות דעת אחרת מה שווי השקים והיריעות לצורך מחזורם או שימוש חלופי אותו ניתן לעשות בהם, כטענת התובע, וממילא לא נתבע כל סעד אחר בסוגיה זו, מלבד עתירתו של [redacted] למחצית מעלותם.

לא מצאתי ראיה לחייב את הנתבע אישית, לשלם לתובע סכום זה, ולפיכך, נדחית תביעתו של [redacted] לחייב את הנתבע, אישית, במחצית עלות השקים והיריעות.

שכר העובדים

16. <u>לטענת התובע</u>, העסיקה השותפות עובדים מקומיים בניגריה וכן את המנהל הישראלי , מר [redacted].

לדבריו, התחייבו הצדדים בהסכם לשלם את החובות לעובדים, אך בשל סירובו של הנתבע, שילם [redacted] מכיסו סכום של 80,300$, הכולל הן את שכר העובדים והן פיצויי פיטורין ל[redacted], ועותר הוא לחייב את [redacted] לשפותו במחצית הסכום ששילם.

<u>לטענת הנתבע</u>, עסקינן בטענות הנוגעות לדיני עבודה והסמכות העניינית לדון בהן מסורה לביה"ד לענייני עבודה.

לדבריו, העובדים הועסקו באמצעות החברות ולא ישירות על ידי הצדדים דכאן, וככל שהיו חובות דאז, נדרש היה לשלמם מתוך אותן חברות.

הנתבע מפנה לדברים אשר נשמעו מפי ב"כ התובע, בפרוטוקול הדיון מיום 13/03/17 שהתקיים בתביעת [redacted] שם אישר האחרון כי שכרו השוטף של [redacted] שולם מהחברה הקפריסאית, ואת הערות ביהמ"ש (עת התנהלה תביעת [redacted] בביהמ"ש המחוזי) על הקשיים העולים לכאורה מטענותיו במישור האישי[27].

הנתבע מכחיש את זכותו של [redacted] לקבלת פיצויי פיטורין מאחר ולטענתו זה האחרון התפטר מתפקידו, ולא פוטר.

[redacted] מטעים, כי הכספים שקיבל [redacted] מ[redacted] אינם אלא מתת, כלשונו, אותו נתן האחרון ל[redacted], כמי ש"סייע בידי התובע לרוקן את חשבונות החברות ולהבריח את נכסיהן."[28]

- דין התביעה של [redacted] לחייב את [redacted] אישית, בשכר העובדים והפיצויים להדחות.

[26] תמלול מיום 21/01/26 עמ' 4 ש' 34-3.
[27] סעיפים 38-37 לתצהיר עדותו הראשית של הנתבע.
[28] סעיף 35 לתצהיר עדותו הראשית של הנתבע.

ראשית - אני דוחה את טענת הנתבע להעדר סמכות עניינית לביהמ"ש זה לדון בטענות התובע לשיפויו בגין תשלום ששילם לעובדים; בתיק שלפני עסקינן במישור היחסים החוזיים והעסקיים בין הצדדים, ולא ביחסי עובד – מעביד[29];

שנית- מעיון בנספחים 9-8 לתצהיר עדותו הראשית של התובע, הכספים אותם תובע [redacted] בעניין זה הם אלו ששילם, לטענתו, למר [redacted] בלבד ולא לעובדים אחרים;

התובע לא צרף כל אסמכתה לפיה שילם ל[redacted] סכום כלשהו מכיסו הפרטי ולא די בטענתו כי אסמכתה מעין זו צורפה לתצהיר אחר, שלא הוצג לפניי:

> "עו"ד זהבי: פה זה לא עניין של שליטה כבר בדפי בנק או חשבונות של חברות, שכן או לא נשללה הגישה שלך, אתה טוען שהעברת את זה מחשבונך, אתה. מדוע לא צירפת, הלכת לחפש מכתב [redacted], שעל היחסים ביניכם, מה שנקרא, סופרו הרבה סיפורים במסגרת כתבי הטענות. מדוע לא צירפת העברה בנקאית, פשוט, דף עם שורה אחת, מחשבון של [redacted] או אפילו חברה בשליטתך, [redacted] או חברה בשליטתו?
>
> מר [redacted]: [redacted] בכמה העברות, ולדעתי, זה מופיע באחד התצהירים שלי. מתן, אתה יכול לראות את זה"[30].

בנוסף, הנתבע אישר בדוא"ל מיום 03/06/16, נספח 8 לתצהיר עדות ראשית התובע, לשלם את רכיבי השכר של [redacted], להבדיל מהתנגדותו לשלם לו את רכיב הפיצויים – התובע לא הסביר מדוע רכיב השכר לא שולם, לשיטתו, ל[redacted] ישירות מהחברות המשותפות.

שלישית- התובע לא הציג את הסכם ההעסקה עם [redacted], ולא הסביר מדוע, לגרסתו, מגיע לאחרון פיצויי פיטורין בשים לב לכך שהתפטר מתפקידו;

רביעית - ובכך העיקר: גם אם היה בידי [redacted] להוכיח כי העביר ל[redacted] כספים מכיסו, וכי זה האחרון זכאי לתשלום פיצויי פיטורין, שומה עליו לבצע את ההתחשבנות מול החברות המשותפות כפי קביעת ביהמ"ש המחוזי, ואין הוא יכול להיפרע אישית מהנתבע.

לפיכך, נדחית טענת התובע לחייב את הנתבע, אישית, בשיפוי הוצאותיו עבור שכר העובדים או פיצויי פיטורין בגינם.

ציוד משרדי, ריהוט וכלי רכב

17. לפי סעיפים 4 ו-5 להסכם נקבע כי [redacted] ירכוש את הציוד בניגריה, הריהוט והציוד שנותר בדירה ששכרה השותפות, כלשון התובע.

---

[29] נב/ 3-3 (עבודה ארצי) **סרברניק נ' הוכמן**, כד(1) 188 (1992).

[30] תמלול מיום 12/01/26 עמ' 19 ש' 38-32.

<u>לטענת [redacted]</u>, נותר הציוד האמור בידי הנתבע ועובדיו לפי דו"ח משטרתי שהוכן "בנוכחות באי כוחי בניגריה ונציגיו של הנתבע מאשרים כי הציוד כולו נותר בידיו של הנתבע ועובדיו ואלו אף נצפו השתמשו ברכבי השותפות."[31]

לפיכך, עותר הוא לחייב את הנתבע בסך של 17,964$ ארה"ב המהווה מחצית משווי הפריטים שנמנו לעיל, לפי דו"ח אשר צורף כנספח 10 לתצהיר עדותו הראשית של התובע.

<u>לטענת הנתבע</u>, אישר זה מכבר התובע בדיון שהתקיים ביום 13/03/17 בתביעת [redacted] כי הציוד נרכש בכספי החברה הניגרית, ובדיון שהתקיים בתביעת [redacted] ביום 03/12/19 אישר התובע כי נטל לידיו ציוד זה.

לשיטתו, אף אם יימצא כי התובע לא נטל את הציוד כאמור, לא הוכיח האחרון את פרטי הציוד המדובר, מה היה שווים במועד הפסקת הפעילות לפי ההסכם, ומה שווים כיום, ולא הוגשה כל חוות דעת בעניין.

אשר לכלי הרכב גורס הנתבע, כי אלו הם רכוש החברות המשותפות הנמצאים כיום במחסנים שבשליטתן. הנתבע הביע את הסכמתו למכירת כלי הרכב וחלוקת תמורתם (השולית לדבריו) בין הצדדים, ודוחה את טענות התובע לשוויים הנטען בהעדר חוות דעת מומחה לאומדנם.

- במחלוקת זו מצאתי כי הדין עם הנתבע.

להלן טעמיי:

נכונה טענת הנתבע לפיה התובע לא פרט את הציוד, הריהוט וכלי הרכב, ולא הגיש חוות דעת המלמדת על שווים ונכון לאיזה מועד.

למעלה מכך - מעיון בדו"ח נספח 10 לתצהיר עדותו הראשית של התובע, מדובר במאזן חלקי (Balance Sheet) מיום 30/04/16 של חברת Bartal Investment LTD.

לא הוצג לפניי דו"ח מעודכן או מבוקר ליום סיום השותפות, 30/06/16, אין בו כל פירוט של הציוד הנטען או של כלי הרכב השונים, סוגם, או שנת הייצור שלהם.

בנוסף, ובכך העיקר, מהדו"ח האמור ניתן ללמוד שהציוד, הריהוט וכלי הרכב שייכים לחברות המשותפות, ואף התובע אישר בעדותו לפניי, לאחר שנשאל מספר פעמים בנושא, כי הציוד נרכש על ידי החברות:

[31] סעיף 43 לתצהיר עדותו הראשית של התובע.

"עו"ד זהבי: אני אשאל, אני אשאל שוב פעם, [redacted], תאשר לי, שמדובר בציוד של החברות שנרכש מכספי החברות.
מר [redacted]: זה, כן[32]".

התובע לא הגיש חוות דעת מומחה בדבר אילו משווי הפריטים דלעיל, וסימון אישר בעדותו כי הסתמך על הדו"ח כפי שהוגש, מבלי לחקור את הבסיס לנתונים שבו:

"מר רן בן סימון: [redacted] דיווח לי, שזה דוח שהוכן והוא מסר לי את העתקו, ושזה הדו"ח שהיה הבסיס להסכם שותפים ביניהם שנגע להיפרדות.
עו"ד זהבי: יש לך אותה, יש לך ראייה, שאותה [redacted] ערכה את הדו"ח הזה? אולי [redacted] ערך אותו?
מר רן סימון: אין לי ראייה שאותה [redacted] עשתה את זה, אני הסתמכתי על מה שמר [redacted] דיווח לי.
עו"ד זהבי: לא מצאת לנכון לשוחח איתה?
מר רן סימון: עם מי?
עו"ד זהבי: עם אותה [redacted] שערכה את הדו"ח, לברר על בסיס איזה עקרונות? האם היא באמת ערכה את הדו"ח? על בסיס איזה עקרונות היא ערכה אותם? את הדו"ח.
מר רן סימון: המענה לשאלתך הוא שלא ביצעתי עבודה חקירתית, אני גם כתבתי את זה בעמוד 3 לחוות דעתי, אם הייתי עושה עבודה חקירתית, הייתי מרים לה טלפון והייתי מדבר איתה.
עו"ד זהבי: אני לא שאלתי, אם קיבלת את חומרי הגלם ועשית ביקורת חקירתית..."[33].

לא למותר לציין, כי גב' [redacted] אשר נטען כי ערכה את הדו"ח, לא העידה לפניי ולא ניתן אפוא להתחקות אחר הנתונים שהיוו בסיס לדו"ח הנטען, ואין בדברי [redacted] לפיהם [redacted] הגיש את הדו"ח בהליכים אחרים כדי ללמד על אמיתות תוכנו.

המומחה סימון אישר בעדותו כי לא בדק את הסכומים בדו"ח, והסתמך עליו כמות שהוא:

"מר רן סימון: היה דוח של מנהלת חשבונות, שנמסר לי ששמה [redacted] שהיה מוסכם בין הצדדים שמסתמכים על הדו"ח שלה, לכן, כתבתי בעמוד 3 לחוות דעתי, שלא בדקתי מהימנות של מסמכים ודוחות למיניהם, זה אחד מהם, זה לא דוח מבוקר ע"י רואה חשבון, זה דוח בלתי מבוקר, זה דוח שעשתה מנהלת חשבונות, אני לא בדקתי את המספרים בתוך הדו"ח, אני הסתמכתי על הדוח. הצהירה, אפשר לומר שזה מבחינתי טעות סופר, היא דיווחה את הנתונים האלה לשני השותפים, לא לרשות ממשלתית כל שהיא, ככל שאני יודע.
עו"ד זהבי: יש לך ראייה שהדו"ח הזה, שהיא דיווחה עליו לשני השותפים? אני אחדד את השאלה, יש לך ראייה שהדו"ח הזה דווח למכס?
מר רן סימון: [אין] לי ראייה, יש לי מידע שקיבלתי מ[redacted]'.[34]

---

[32] תמלול מיום 21/01/26 עמ' 17 ש' 5-7
[33] תמלול מתאריך 21/01/26 עמ' 6 ש' 1-14.
[34] תמלול מתאריך 21/01/26 עמ' 5 ש' 28-34.

אציין, כי הנתבע צרף **כנספח טו'** לתצהירו העתק נחזה ממסמכי כלי הרכב מהם עולה לכאורה כי הן רשומות בשם החברות המשותפות, וגם בכך יש כדי לכרסם בטענות התובע לחבותו האישית של הנתבע כלפיו, במישור זה.

תביעתו של [redacted] אפוא, לחייב את הנתבע, אישית, במחצית משווי הציוד, הריהוט וכלי הרכב – נדחית.

שכר ניהול

18. לטענת התובע, שכרו המוסכם עבור ניהול השותפות עמד על סך של 15,000$ בחודש, אלא שלנוכח טענות שונות שהעלה [redacted] לא שולם שכרו עבור החודשים 05-06/16 ולכן עותר הוא לחייב את [redacted] בתשלום מחציתו.

לטענת הנתבע, ביהמ"ש זה נעדר סמכות עניינית לדון בשכרו של התובע, ועניין זה מוקנה בלעדית לביה"ד האזורי לעבודה.

לדבריו, הנתבע מעולם לא נשא באופן אישי בכספים שהועברו לתובע עבור ניהול, ואם לאחרון יש זכות כזו, אזי עליו להפנותה לחברות המשותפות, מהן קיבל בין היתר, דמי ייעוץ.

מבהיר הנתבע, כי משעה שהתובע טוען לקיומה של שותפות עסקית בין הצדדים, סעיף 34 (6) לפקודת השותפויות שוללת ממנו לקבל שכר בעד עבודתו בשותפות.

הנתבע מכחיש את עצם זכאותו של התובע לקבלת כספים בגין ניהול בחודשים אלו (05-06/16) במהלכן לא סיפק כל שירותי ניהול לחברות המשותפות, וי"עסק במרץ בפרוק החברות ובזיזת רכושן וכספן."[35]

- דין תביעתו של [redacted] לחייב את הנתבע, אישית, ברכיב זה להדחות.

בהתייחס לסמכות העניינית, אין לי אלא להפנות למסקנתי בסעיף 16 דלעיל, הנכונה גם לעניין זה. בנוסף, הנתבע עצמו צרף כנספח י"ד לכתב ההגנה חשבונית מס לפיה קיבל התובע כספים מהחברות המשותפות, ולא הוכיח הנתבע כי מעמדו של התובע היא כשל שכיר בחברה ולא עצמאי.

אכן, נכונה טענת הנתבע כי לפי סעיף 34(6) לפקודת השותפויות, אין שותף זכאי לשכר בעד עבודתו בשותפות. ואולם הדברים נכונים לשותפות כהגדרתה בפקודת השותפויות, בעוד קביעת ביהמ"ש המחוזי כאמור בין היתר, בסעיף 16 לפסק הדין שניתן בטען הביניים, היא שיתוף בבעלות שווה בחברות.

[35] סעיף 63 לכתב ההגנה.

אסביר:

שותפות מוגדרת בסעיף 1(א) לפקודת השותפויות בהאי לישנה:

"שותָפות" - חבר בני האדם שהתקשרו בקשרי שותפות";

קשרי שותפות מוגדרים בלשון זו:

"קשרי שותָפות" - הקשרים שבין בני אדם המנהלים יחד עסק לשם הפקת רווחים, למעט את הקשרים שבין חברי תאגיד שהואגד לפי כל דין אחר;"

ממארג הראיות שהוצג לפניי, לא ניתן ללמוד כי תנאים אלו מתקיימים בעניינו:

(א) אין כל אינדיקציה כי הצדדים ניהלו אקטיבית את העסק יחד. נהפוך הוא, ביהמ"ש המחוזי קבע בפסק הדין שניתן בטען הביניים, כי [redacted] ניהל את העסקים, ו[redacted] היה פאסיבי בהתנהלותו:

"[redacted] ניהל את העסקים, ו[redacted] ביקש וקיבל דיווחים כאוות נפשו. אילו התנה את חתימתו על ההסכם בדיווחים נוספים, לא היה חותם על ההסכם ללא הדיווחים.[36]"

ובסיפה לסעיף 26 בפסק הדין בטען הביניים:

"לאחר מכן העיד [redacted] שלאחר שכתבו את המסמך, כשיצאו לכיוון הרכב התחילו לדבר ואז משהו לא הסתדר לו, הוא הגיע הביתה דיבר עם אשתו ואמר שחתם על משהו, אבל כל הסיפור לא מתיישב, שכן המותג גלגל מיליוני דולרים, ו[redacted] ניהל את כל העסק, ו[redacted] היה השותף השקט והכספי."

פאסיביות מעין זו מצד אחד השותפים אפשרית, ככלל, מקום בו מדובר בשיתוף בנכסים ולא במסגרת שותפות עסקית שהיא דינאמית[37].

(ב) אין חולק כי הצדדים דכאן הם בעלי מניות בחברות המשותפות, ולפיכך הקשרים העסקיים ביניהם הם כשל חברי התאגידים, ומכאן - ספק אם יש נפקות להוראות פקודת השותפויות על מארג היחסים בין הצדדים בנסיבותיו הקונקרטיות של תיק זה.

(ג) התובע לא צרף לתיק אסמכתאות עוקבות המעידות על העברת סכום חודשי קבוע של 15,000$, הגם שלפי עדותו של סימון – לא היתה כל מניעה לקבלן[38].

התובע לא הוכיח זכאות לשכרו הנטען, וממילא לא הוכיח מדוע יש לחייב אישית את הנתבע (להבדיל מאילו מהחברות המשותפות) לשאת ברכיב זה.

---

[36] פסק הדין בטען הביניים, סעיף 27.
[37] יהושע ויסמן **דיני קניין - בעלות ושיתוף | (1997)** , עמ' 131.
[38] תמלול מיום 21/01/26 עמ' 7 ש' 33-29.

טרם סיום

19. טרם סיום כתיבת פסק הדין אציין, כי לא מצאתי לקבל את טענתו של הנתבע כי התובע בזז את כספי החברה ורכושן, אם בעצמו ואם בסיועו הנטען של [redacted], טענות אלו הועלו בין יתר טענותיו של הנתבע בתביעת [redacted][39] נדונו והוכרעו שם, כך שאין מקום לדון בהן שוב במסגרת תובענה זו.

ערה אני לדברי הנתבע בעדותו לפניי[40] באומרו כי התובע זכאי לקבלת כספים מהחברות המשותפות בחלק מהרכיבים שנתבעו, ואולם אין זו דרכו של ביהמ"ש לפסוק סעדים שלא נתבקש להם, ולא מצאתי כי מתקיימים בנסיבות תיק זה החריגים לכך[41], בהינתן בין היתר, כי עבודת המומחה סימון הסתכמה אך בעיון במסמכים שהוצגו מבלי לחקור לעומקם את הנתונים ומהימנותם[42], מבלי שניתן לקבוע עובדתית מי מבין החברות המשותפות היא בעלת הזכויות בכל אחד מהנכסים שנדונו לעיל[43], ובשעה שביהמ"ש המחוזי התווה את אופן ההתחשבנות הספציפי בין הצדדים. אין לי אלא להפנות לקשיים עליהם עמדתי בין היתר, בסעיף 11 דלעיל.

20. עם זאת אבהיר, שלאור קביעתו של ביהמ"ש המחוזי בסעיף 17 לטען הביניים, לפיה הסכמות בין הצדדים מחייבות את החברות המשותפות, מצאתי לקבוע שאין בפסק הדין בהליך דנן כדי לחסום מי מהצדדים מהגשת תובענה עצמאית, באם מי מהם ימצא לנכון לעשות כן ובמתכונת המתאימה, שיהיה בה כדי לדון ולהכריע במימוש זכויותיהם בחברות המשותפות, על פי המתווה אותו קבע ביהמ"ש המחוזי, ולרבות במחלוקת, ככל שתעלה, מי מבין החברות המשותפות היא בעלת הזכויות בנכסים, וזאת מבלי להביע כל עמדה באשר למצבם המשפטי או הפיננסי של תאגידים אלו.

<u>סוף דבר</u>

21. בכפוף לאמור בסעיף 20 דלעיל - התביעה נדחית.
התובע יישא בהוצאות הנתבע בסך של 9,000 ₪ ובשכ"ט עו"ד בסך של 30,000 ₪ כולל מע"מ.
הסכומים דלעיל ישולמו בתוך 30 ימים מהיום, שאחרת יישאו הם ריבית שיקלית ודמי פיגורים כדין ממועד הפרעון, ועד לתשלום בפועל.

ניתן היום, י"ז תשרי תשפ"ז, 28 ספטמבר 2026, בהעדר הצדדים.

<u>נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה</u>

---

[39] סעיף 2 לפסק הדין של ביהמ"ש המחוזי בתביעת [redacted]

[40] תמלול מיום 21/01/26, עמ' 39 ש' 35 – עמ' 40 ש' 5.

[41] ע"א 9118/06 **שנרום בע"מ נ' קליל תעשיות בע"מ** (5.3.2009)

[42] פסקה אחרונה בעמ' 15 לתצהיר עדות ראשית מטעם התובע, הסרוק במערכת, ועדותו לפניי בתמלול מיום 21/01/26, בין היתר: עמ' 1 ש' 29- עמ' 2 ש' 5; עמ' 4 ש' 3-5 וכן ש' 31-34; עמ' 5 ש' 1-9; וכו'.

[43] ע"א 1546/11 **בן גור נ' מנהל מקרקעי ישראל** (8.9.2011).